

Füruzan'la "Parasız Yatılı" üzerine...

Çat kapı, YKY'den "Parasız Yatılı"nın özel 50'nci yıl baskısı geldi. Hayatıma böyle neredeyse tokat atarak giren bazı hikâyeler vardır. Üçten fazladır ama ben üç tane söyleyeyim. Sait Faik'i bildiğim halde "Tüneldeki Çocuk"un üzerinde böyle bir etkisi olmuştu, elinden tutulup Tünel'e bindirilmediği, bu mucizeye yabancılar arasında tek başına tanık olduğu için. Sonra Nezihe Meriç'in 1953'te çıkan "Bozbulanık"ı. Ki Yapı Kredi Yayınları onun için de bir "60. Yıl Özel Sayısı" yapmıştır. 1971'de de Füruzan'ın "Parasız Yatılı"sı.

Hemen NTV Radyo'yu aradım. Kuruluşundan beri NTV Radyo'dayım. Hâlâ söyleşiler yapıyorum. "Acaba Füruzan konuşur mu?" diye sordum. Konuşmuş, hem de bana sevgilerini yollamış. Ben de bu sayede sevgili arkadaşımın sesini belki bir buçuk yıl sonra duymuş oldum. Oysa ne çok konuşurduk. Ama edebiyattan çok sinema konuşmuşuz, onu hatırlattı. Gerçekten de öyleydi. Sinema sohbetleri yapardık. O günleri düşündükçe zihnimin gözünde kendimizi en çok Beyoğlu Sineması'nın lobisinde görüyorum.

Füruzan, "Evet, evet, ne kadar güzel bir sinemaydı o... Çok severdim orayı," dedi hemen. "Berlin'in eski sinemalarını hatırlatıyordu. Berlin'de de bir-iki sinema vardı böyle, epey eskiden kalmış ve çok iyi filmler oynatırlardı. Beyoğlu da aynı şeyi yapıyordu."

50'nci yıl baskısı sayesinde, arkadaşımın sesiyle birlikte, birçok şey geri geldi. "Parasız Yatılı" geri geldi. Bir kez daha okudum. Şimdi biliyorum ki "Edirne'nin Köprüleri" birkaç ay hep aklımda olacak. Zaten Hala Adile en unutamadığım edebî karakterlerden biridir.

Sonra hiç unutmadığım biri daha tabloya dâhil oldu. Şair olarak ve insan olarak çok sevdiğim biri: Ece Ayhan. 1971'de kitap çıktığı zaman Ece Ayhan'ın Füruzan'la yaptığı söyleşiyi buldum. Yeni Edebiyat'ta yayınlanmış. 1971 Martında. Çok güzel bir söyleşiydi. Çok güzel bir Füruzan... O söyleşide demiş ki kitap için: "Bir de havuzlarda çalışanların eline geçse diye düşünüyorum Parasız Yatılı. Yer minderleriyle çevrili

odalara girse."

"Biliyor musun?" diyor. "Ben Ece Ayhan'ı tanıımıyordum... Bilirsin, ben çok dışarıdan biri olarak girdim edebiyata ve Memet Ağbi (Fuat) söyledi. "Benim muhakkak o kızla konuşmam lazım," demiş. O da dedi ki, "Ece Ayhan

arıyor seni." Sen tanırısın beni, pek öyle ortalarda dolanan biri değilimdir. "Tabii Memet Ağbi, buluşuruz," dedim ve Ece Ağbi benim çok sevdiğim bir insan oldu ondan sonra. Şiirini de çok severim. Çok iyi bir şairdir. Üstelik benim bir öykümü de temize çekmiş kişidir."

"Parasız Yatılı"dan da söz ettik elbet. Füruzan, "Benim parasız yatılı sınavına girdiğimi düşünüyorlar. Hayır, yok öyle bir şey," dedi. "Bunu birçok defa söyledim, girmedim. Hayır, kişisel bilgilerim de yanlış ama onları katiiyen önemsemiyorum... Adım yanlış yazılıyor, doğum tarihim yanlış yazılıyor... Bunlar o kadar önemli değil, önemli olan sanattır."

Çok değerli olduğuna inandığı Türk edebiyatının bir yazarı olarak 1975'ten 1980'e kadar Berlin'de bulunmuş... Davetli olarak 6 ay da Doğu Berlin'de. Orada yaptığı iki kitap var, biri Türk çocukları kitabı, biri söyleşiler. "Çok farklı bir yerdi... bir şehre gittim, o şehirde hiç reklam yoktu. Bir daha da öyle bir şehir göremeyiz, haberin olsun." Ve onun aklına Berlin'in Romantik Edebiyat Dönemi gelmiş. "Sanki orada duruyor gibiydi. Çok etkiledi beni, çok sevdim orayı..."

İnsanların kendi yazdıkları şeylerin altına sevilen adlar koyup herkesi kandırdıklarını da konuşuyoruz. Bence Füruzan taklidi yapmak zor. "Sade bir dilin var," diyorum. "Kendine özgü ayrıntıların var. İnsanları çok güzel okuyor ve anlatıyorsun. Bütün bunları sanki garip bir sihirle bir araya getiriyorsun, Füruzan hikâyesi, Füruzan yazısı oluyor. Ben nerede görsem tanırım diye düşünüyorum." O da, "Diyebiliriz ki kitap da bu uzun yolculuğunu senin dediğin bu şeylere borçluydu herhalde," diyor.

Bana da öyle geliyor, Füruzan.

*Alıntılar NTV Radyo söyleşisindedir.